

P E R F O
THE BRUSSELS BIENNIAL
R M A
OF
T I K
PERFORMANCE ART
17

MAARTEN SEGHERS

O
OR THE CHALLENGE OF THIS PARTICULAR
SHOW WAS TO HAVE WORDS ENDING IN O

30/03 – 20:30

performance/music • in English • 1h20 • CC Strombeek

VIJF DON QUIJOTES OP EEN KROM RIJTJE

Jan Lauwers over Maarten Seghers' *O*

"Maarten Seghers is een kunstenaar die op botten kluift, ze vervolgens op een hoopje gooit en dan verwonderd kijkt naar de schoonheid van dat nieuwe beeld. Terwijl hij in zijn vorige productie *WHAT DO YOU MEAN WHAT DO YOU MEAN AND OTHER PLEASANTRIES* eenzaam en alleen zijn eindigheid maar saai vond, gaat hij in *O* de confrontatie aan met vier andere dwarsliggers. Fritz Welch, Nicolas Field, Simon Lenski, Mohamed Toukabri en Seghers zelf: vijf Don Quijotes op een krom rijtje.

Bij Seghers lijkt het of schoonheid achteloos ontstaat, maar alles is zorgvuldig bedacht en vraagt een enorme beheersing van de uitvoerders. Het zijn virtuoze performers die met hun nagels over het schoolbord krassen in de hoop op verbetering.

Seghers is een vechter die de geschiedenis ervan langs geeft. De ellendige schoonheid van Cage, de koppigheid van La Monte Young, de terreur van muzak, de stoffige beelden van Beuys, de woede van Magritte die bij zoveel onbegrip kapotte beesten schildert, maar ook de zuiverheid van een gedicht van de Andrade die zegt dat er 'midden op de weg een steen ligt midden op de weg'.

Bij Seghers gaat het altijd over materie en vorm: die bepalen de inhoud en niks anders. Of nog: wat betekent een beeld vandaag als in onze westerse wereld de tolerantiegrens zo hoog is geworden dat betekenissen zich verschuilen in modieus gezwets, zien we hem knarsetandend denken.

Beelden die zichzelf onderzoeken. Muziek waarvan de partituur aangevreten is door weemoed. Weemoed naar helderheid in donkere tijden. Beelden als zwijgzame getuigen: gortdroge tapijten die droevig worden en in paniek 'oh so sad' zingen, driestemmig en teder, alsof tapijten altijd zingen. Simon Lenski's cello als kloppend hart, subliem in zijn verlangen naar een cellosonate van Bach. Lenski die in elkaar stort en met een kleine beweging van zijn rechtervoet de tijd verandert. De tijd die de toeschouwer ongerust inhaalt. Fritz Welch die toont dat een koe niet beseft wat vrijheid is. Met haar bel om de nek ramt ze tegen de omheining en wordt het gekletter een requiem voor een dode merel. Nicolas Field die ervan overtuigd is dat er tussen drie blokken hout er vier lege ruimtes zijn. Bij zo'n helder inzicht neemt hij ingetogen zijn hoedje af dat plots een taartje wordt. Mohamed Toukabri die het logisch vindt dat als het leven een reproductie is een theatervoorstelling dat niet mag zijn. Van pure blijdschap springt hij een gat in de lucht en raakt erin vastgeklemd. En dan Seghers zelf die zijn beelden uitlacht omdat ze zich verstoppen voor de angstige blik. Omdat ze zelf bang zijn verkeerd begrepen te worden. Dat is de vreugde van het waarnemen. Verder kijken dan het bekende en dan zie je dat de tapijten olifanten zijn geworden die een *corps de ballet* vormen.

O, een wereld van mannen die achteromkijken en vinden dat hun waarheid er best mag zijn, maar hier nooit voor zullen op de knieën gaan. Het is een wereld waarin men niet lang kan vertoeven omdat het te veel schuurt. Maar waar men telkens weer naar terug keert omdat het nu eenmaal nodig is. In tijden waarin kunst gegijzeld wordt tussen de kunstmarkt en politiek engagement is het een verademing een voorstelling te zien die tegen de stroom in gaat. Dat is de missie van Seghers en de *O*-band. Want zoals we allemaal diep in onze ziel weten: kunst kan de wereld niet veranderen, maar de wereld verandert door kunst. Stommelings, langs een achterdeurtje, ergens tijdens een wandeling in een te smal straatje."

MAARTEN SEGHERS ON THE INTENTION BEHIND O

'Several years ago, it blew my mind when I visited an exhibition at the Kunsthalle in Zurich. Dozens of paintings by Kai Althoff were being shown in a series of rooms that were clad in fitted carpet from top to bottom. The richness of this abundance of works and statements transformed into the intensity of a single sculptural suggestion. All the statements, convictions, truths and facts could immediately be buried again under the possibility of something else. The material was musty, muffling and laden with melancholy. Large voids full of chance colours and metres of canvas exuding atmosphere. I remember it as a confusion of surface and content, a confusion between experience and understanding.

Much earlier, it blew my mind when I saw the news pictures in which shouting youngsters took hold of another shouting youngster by the ankles and wrists and threw him over the railings of a high bridge like an eternally soulless stone. They also all had a stick with a strip of fabric attached to it. Vague, faded flags that flapped as violently as the flying boy's arms. I remember it as a confusion between yes and no.

Much later, it blew my mind and those of my children when we saw a photo in the newspaper in which two boys dangled from a pole above a mass of people looking at them with curiosity. They had bags in white cloth over their heads and a noose around their necks. They were young and had the untrue sexual inclination. On the white cloth bag over the head of one of these two unlucky boys you could see – where his open mouth would have been – a dark, probably wet, circle. O. Something like that. Possibly out of astonishment.

O is of course the symbol of astonishment. O is of course the symbol of the snake eating its own tail and so vanishing into itself. O is of course the symbol of the arrow indicating the direction that is so long that, going around the globe, it points to itself. O is of course the symbol of the fence around the meadow. O is of course the symbol of the opening from which a new beginning emerges. O is of course the symbol of the symbol. O is of course the symbol of the open mouth of silent marvel.

I am aware of 2 silences. John Cage's silence. It is prepared, requires no effort and is full. And Fritz Welch's silence. It is sensory, works itself to death and remains empty. I have never witnessed more fully the confusion between two media – music and performance – than when undergoing Fritz Welch's performances. The tragedy of a man who has to refer to what he knows to express himself on what he does not know. I understood it to be a concert, I experienced it as a drama, I saw it as a dance and I remember it as a philosophy.

Later, in Berlin, I saw how Fritz Welch confronted his skillful, intuitive here-and-now mentality with the massive illogicality of the drum virtuoso, electronics composer and installation artist Nicolas Field. He is one of the most well-versed and highly-trained drummers of his generation. Through extreme improvisation and headstrong sound sculptures he peels away the well-understood musical logic and amazes me by consistently transforming his knowledge into ecstatic feeling.

Much earlier, at the Monty in Antwerp, one of the finest, rawest theatre venues, I saw a cello playing Simon Lenski. This moving fusion, whose only purpose was 'sincerity', changed me into a believer. It had the least manipulative, theatrical intention, and yet it was burnt into my memory as one of the most physically evocative images. A body that can do nothing other than be what music is. Remote from deconstruction and questioning, I understood the belief in the basis, emotion, narration and effective actions.

Meanwhile, somewhere on a beach in Tunisia, while everyone is keeling over, Mohamed Toukabri is standing on his head waiting for the rest of the world to turn upside down. This is how I first encountered this marvellous young dancer. Immobile yet bursting with the desire for eyes he can believe in. Because he doesn't believe his own eyes. He has been in Europe for 5 years now, so silently that you can hardly bear to hear it.

It is for these men that I am writing this new evocative song that leaves nothing to chance. A song about merry beheadings, the noisiness of consolation, the relativity of content and the future of tap-dancing. A struggle between dogged rhythmicity and melodious syrup in the ritualization of the sale of truth. A truth which, like all truths, says it is the 'real truth', in contrast with the other truths: the amazement at almost nothing. This is all that remains in this silence which follows the great raid on everything that has ever been true. And that is enough.'

a performance by Maarten Seghers | **in a confrontation with** Fritz Welch, Simon Lenski, Nicolas Field and Mohamed Toukabri | **dramaturgy** Elke Janssens | **costumes** Lot Lemm | **Sound** Pierrick Drochmans | **production** Gwen Laroche | **light and technique** Gwen Laroche | **trainee director** Nao Albet | **production** Needcompany | **in association with** Kulturfaktorij Monty & ImPulsTanz | **thanks to** La Raffinerie | **with support from** the Flemish authorities.

Kaaitheater is supported by

